† EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Abban az időben Jézus ezt mondta Nikodémusnak:

Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy mindaz, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Isten nem azért küldte Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy általa üdvözüljön a világ. Aki hisz benne, az nem esik ítélet alá, de aki nem hisz, az már ítéletet vont magára, mert nem hitt Isten egyszülött Fiában.

Jn 3,16-18

Kedves Testvérek,

A mai evangéliumban egy rövid részletet hallhattunk Jézus és Nikodémus beszélgetéséből. Nikodémus hívő, vallásos zsidó ember, nem is kezdő már - de mégis Jézus új szemlélet, egy frissességet hoz a hitéletébe. Jézus - pár verssel a mai szakasz előtt - a szélként fújó Lélekről beszél neki, Aki frissességet hoz az életébe, és a mi életünkbe és hitgyakorlatunkba is hozhat frissességet.

Jó eséllyel ez ránk is ránk fér, mert a mai szakaszt a kereszténységben annyit használtuk, hogy kicsit már el is koptattuk. A Biblia szívének is nevezik az Isten szeretetéről szóló verset, és ezt már annyit hallottuk, hogy már nem igazán hat frissen. Ugyanez a helyzet a *hit* szavunkkal. Sokat használjuk, de megkopott ez a fogalom. Vallásos tanítások igaznak tartását értjük alatta, dogmák igaznak tartását - de hát attól nem leszünk kevésbé szorongók vagy nem lesz kevesebb a konfliktusunk, problémánk, ha a hittételeket kívülről fújjuk.

Roger testvér, a Taizéi Közösség alapítója azt javasolja, hogy a *hit* kifejezés alatt *bizalmat* értsünk. Tehát eszerint:

Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy mindaz, aki benne ***bízik****, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*

Tegyük ehhez még hozzá, hogy a hit nagyon sokszor a látással van kapcsolatban a Szentírásban. A Zsidókhoz írt levél szerint:

„A hit pedig a remélt dolgok valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés."

Jézus pedig ezt mondja Tamásnak: *Boldogok, akik nem látnak és hisznek.* Vagyis vannak dolgok, amiket látunk, de boldog, aki tudja, hogy mi van a látható dolgok mögött.

Ha ezek fényében olvassuk a Biblia szívének nevezett verset, akkor valami olyasmi jön ki belőle, hogy a bizalom szemével nézhetünk Istenre, magunkra és a világra - és ennek életszaga, örökélet szaga van.

Nézzünk akkor most először így Istenre. Nem hiszem, hogy lenne olyan itt a mai misén, aki nem hallottam még a nem hívők által megfogalmazott vádat: *Ha van Isten, miért engedi a szenvedést, miért nem csinálja ezt vagy miért tűri el azt*.

Az Isten szeretetéről szóló mai rész nem ezekre a kérdésekre ad választ, hanem Istenről tanít olyat, ami első pillantásra nem látszik. A hit látásával, bizalmával tapasztalható meg, hogy Isten szerető Isten. Hogy ő úgy van jelen a világban, hogy a legdrágábbat, a Fiát adta érte.

Ha pedig ezt hisszük és valljuk, akkor tudok úgy nézni a nehézségekre, a legnagyobb fájdalmakra is, hogy mindezek mögött ott van Isten, Aki ekkora szeretetet tanúsított a világ iránt. Egyszerre van ott a tapasztalat, sokszor kemény fizikai és lelki tapasztalat, hogy nagyon fájdalmas az élet, hogy mintha Isten kivonult volna belőle. És a hit, a bizalom engedi, hogy

meglássuk: Isten úgy van benne a világban, hogy Krisztusban belehalt ebbe a világba. Hogy minden borzasztó tapasztalat ellenére - vagy inkább azok mögött - ott van a szerető Isten. Nekünk nehéz ezt a két, látszólag elkülönülő dolgot egyben tartani, egyszerre igaznak látni. Krisztus az, akinek ez ment: a kereszten egyszerre imádkozta azt a zsoltárverset, hogy *Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?!* és azt, hogy *Atyám, a te kezedbe ajánlom az én lelkemet*.

Egyszerre van meg a szenvedés tapasztalata, az, hogy nem **látszik** az Atya működése - és az a bizalom, hogy a szemmel nem látható Valóságban bízok: a szerető Atyában.

Ha így nézünk a világra, ugyanezt a kettősséget tapasztalhatjuk meg. A szenvedés helye - és most különösen is lejtmenetben van. Lehet, hogy vannak olyanok, akiknek most épp jó, de egyrészt egyre nehezebb napok jönnek a bolygóra, másrészt senki sem fogja elkerülni a testi élet elmúlását és az azzal járó szenvedéseket. Van tehát egy sokszor érthetetlen, rosszul működő világ, ezt tapasztaljuk a bőrünkön - és ott van a bizalom, hogy Isten ezt a világot szereti. A János szerinti evangéliumban a *világ* általában negatív fogalomként szerepel. És Isten ezt a számunkra is sokszor negatívan megjelenő világot szereti úgy, hogy a Fiát adta érte. Egyszerre látjuk azt, hogy a nehezen élhető világ pusztul és pusztít - és azt is láthatjuk, lelki bizalommal, hogy Isten ezt a világot szereti, fenntartja és újra fogja teremteni. A Szentírás végén nem a teljes pusztulás van, hanem az új ég és az új föld, az, hogy együtt vagyunk a Mennyei Jeruzsálemben a Bárány menyegzős lakomáján.

És saját magunk kapcsán is megjelenik ez a kettősség. Egyrészt újra és újra szembesülünk a hibáinkkal, azzal, hogy terhére tudunk lenni a másiknak és saját magunknak is. Ez a látható szint, és a Sátán épp ezt szereti megmutatni. Ami még lehet igaz is, lehet jogos kritika - de semmiképp nem a teljes valóság. Ha Isten a bűneinkre világít rá, akkor azt mindig a kegyelem fényében teszi. Mint Dávid király esetében, ahol a gyilkosság vádja és a kegyelem meghirdetése ugyanabban a beszélgetésben jelenik meg. A vámszedő Zákushoz elmegy Jézus, a házasságtörő asszonynak megkegyelmez, a magát bűnösnek valló Simont Péterré és emberhalásszá teszi. Egyszerre tapasztalhatom meg, hogy mennyire esendő vagyok, és mennyire nehéz lehet engem a mindennapokban megélni a környezetemnek - és a bizalom szemével láthatom, hogy rám is igaz, hogy úgy szeretett Isten, hogy egyszülött Fiát adta értem, hogy el ne vesszek, hanem örök életem legyen.

Ennek van életszaga, kedves Testvérek, hogy Isten szerető Isten, hogy a világ az Ő kezében van, Ő újjá fogja teremteni, és én magam is, minden hibámmal együtt hozzá tartozom, Aki a legdrágábbat adta értem, ilyen nagyra becsült.

Így fúj a Lélek szele, így tapasztalhatjuk meg az Atya szeretetét, Aki a Fiút adta értünk. Így lehet és így van örök életünk. Ámen.